

даръци, премѣнили Любена и излѣзли да го изпратятъ за Пловдивъ въ „гимназиона“.

И тъй Любенъ постъпилъ въ гръцка гимназия. Въ Пловдивъ имало и българско добре наредено училище, но Стойчо казалъ: въ гимназиона и толкова!

Тогава Пловдивъ билъ турски, гръцки и еврейски градъ. Българитѣ били малко, живѣли по краищата и гласътъ имъ за нищо не се слушалъ. Само богати българи-търговци и първи майстори ходѣли свободно по улицитѣ, но и много отъ тѣхъ криели, че сж българи. Гърчеели се и градили кжщи въ гръцкитѣ махали.

Стойчо завелъ Любена да живѣе въ кжщата на полупогърчения българинъ киръ Янко.. Любенъ се записалъ въ гръцката гимназия и започналъ да учи разни предмети по гръцки езикъ. Учителитѣ му казали: „Ти отсега нататкъ ще бждешъ *грѣкъ*, ученъ, хубаво възпитанъ, чистъ като елинъ. Бжди гордъ и не слушай българитѣ, които сж хора прости, овчари, говедари и орачи. Започнали да учатъ история и въ нея Любенъ прочелъ, че на Балканския полуостровъ имало само гърци; тѣ били умнитѣ, образованитѣ, богатитѣ. Тѣзи думи свили сърдцето на Любена. Той знае въ Копривщица богати и учени българи, какъвто е Найдень Геровъ, Догановци, Чалъковци, па като ходилъ по чужбина съ баща си, видѣлъ, че има и други учени, богати и търговци хора, които сж християни, но не сж гърци . . . Това го накарало да намрази гръцкитѣ учители и гръцката наука. Не по-малко се погнусилъ Любенъ и отъ погърчения домъ на киръ Янка. Янковата жена го карала да шета като ратай, хокала го, блъскала го, хулила го и го товарѣла съ най-тежки и мръсни нѣща за носене отъ пазара.

При все това Любенъ търпѣлъ и училъ цѣли две години. Изучилъ гръцки езикъ и добре се запозналъ съ гръцкия животъ и самохвалството на гърцитѣ. „Учеха ме, пише той, да лъжа, да изневѣрвамъ и презирамъ хората, но моята планинска природа излѣзе по-здрава.